

Приказка за Градината (15) – за Доброто, което не познаваме

 truden.truden.com/1270.html

Труден

24.12.2010

Здравейте мили дечица!

Ето го и петнайстото издание на Приказката за Градината.

В това декемврийско издание ще ви разкажа за непознатото Добро, чието рождение празнуваме на днешния и утрешен ден.

Било 25 Декември и всички селяни друсали хоро на мегдана за рождения ден на Бог.

Понеже е казано, че където двама или трима са се събрали в Негово име, Той е

там между тях, Бог естествено бил на мегдана, между селяните, маскиран разбира се като човек.

(снимка от <http://goo.gl/EzQbj>)

Като спряло хорото, Бог се провикнал:

„Ехе-е-ей, селяне, черпя всички по едно пиене и две кебапчета... няколко пъти.“

Селяните мигом се събрали около Бог да му благодарят, а той решил да отвори раздумка за себе си.

„Вие като празнувате рождеството Божие на земята, знаете ли нещо за Бог?“ – подхванал той.

И заваляли мнения:

„Бог е строг, но справедлив. Той ще унищожи от лицето на земята всички неверници и грешници и ще ги хвърли в огнения пъкъл.“

„Бог е милостив към грешниците – отсякъл друг – той ще прости на всички, защото всички сме негови чеда.“

„Бог не го е грижа за дребните нещица. Той обича виното и веселбите“

„Бог обича работливите и умножава богатството им, и мрази мързеливите.“

„Бог не обича богатите и е казал, че по-скоро корабно въже ще мине през иглено ухо, отколкото богаташ да влезе в рая.“ – отсякъл бедняка на селото.

„Бог не иска да имаме други кумири освен Него, а вие си имате Бойко Борисов“

-изкритикувал безпартийният селянин.

„...!?“

„WTF“

„Добре, добре – прекъснал неловкото положение Бог. – Не съм знаел, че сте толкова вярващи в това село. Кръчмарю, я раздай по още едно пиене“

„Аз не съм вярващ, ама бих гаврътнал още едно“ – обадил се изотзад един селянин.

„А! Че как така не вярваш? А що чиниш на празника, ако не вярваш в Бог?“ – зачудил се Бог

„Всички обичат празниците, па и виното не мирише на вяра в Бог, а на надежда за по-добро. Па и надежда дава – отговорил селския атеист и забил погледа си в Бог – Ти като черпиш за Бог, знаеш ли какво той е сторил за хората? Знаеш ли колко войни са водени за твоя Бог? Знаеш ли колко майки е разплакал кръвожадния ти Бог. Знаеш ли колко заблуди е посял и колко още сее?...“

„Чакай, чакай – прекъснал го Бог – Ти не вярваш, че има Бог, или вярваш, че има толкова лош Бог?“

„Няма Бог, ама ако го има е точно такъв! – отсякъл атеиста на селото – Защото ако го имаше и беше добър, нямаше да съществува всичката злина по земята.“ – и гаврътнал чашата с люта ракия.

Учудена, размишляваща тишина се спуснала над празнуващите селяни.

Тих въпрос я отметнал – „А ти като черпиш за Бог, що знаеш за Него?“

„Аз ли що знам за Бог?“ – печелейки време, повторил въпроса Бог. За толкова време в красотата на Градината, Той бил забравил Себе Си.

„Аз мисля, че Бог е непознатото Добро – продължил Той – Когато го описвате или си го представяте, вие го правите с доброто, което имате в себе си. Затова и Бог прилича на вашето „добро“. А ако доброто във вас е недостатъчно, за да освети живота ви, казвате, че няма такова Добро-Бог.“

Нова тишина се спуснала над мегдана и само цвърчащите кебапчета недобронамерено се опитвали да отвлекат добронамереното желание на селяните да разберат думите на Бог.

— — —

Мили дечица, ако имате онова непознатото вътре във вас, вие не трябва да се опитвате да го разберете.

Трябва да го усещате като Себе Си.

И да го празнувате всекидневно.